

APK's 5. kongres

17. -19. maj 2012

Beretning

Dokumenter

Udtalelser

APK har afholdt sin 5. kongres

Arbejderpartiet Kommunisterne afholdt den 17.-19. maj i København sin 5. ordinære kongres. Det var en vellykket og betydningsfuld kongres. Den var præget af stærk ideologisk og politisk enhed og en skærpet bevidsthed om, at klassekampen i Danmark spidser til, og vil blive endnu skarpere i de kommende år. Den akutte globale økonomiske krise og kapitalismens almene krise - og i særdeleshed eurokrisen og krisen for Den europæiske Union - gemmer uro, akutte kriser og voldsomme konfrontationer. De næste år vil vise, om angrebet fra kapitalen, dens stat og dens regering på resterne af det såkaldte velfærdssamfund - under påskud af at 'redde velfærd' - vil lykkes. Dette angreb på det store flertals, arbejdernes og ungdommens tilkæmpede rettigheder er EU's og finanspaktens reaktionære og brutale nyliberale politik tilpasset danske forhold - og fortsat af SRSF-regeringen, der tog fat, hvor VKO måtte slippe.

Forventningerne til den nye regering viste sig hurtigt at være uberettigede og illusoriske. Det er op til arbejderklassen selv, de unge og alle andre, der rammes af kapitalens offensiv at gå til kamp for at bremse den.

Arbejderpartiet Kommunisterne er fast besluttet på at give et vigtigt bidrag til denne kamp, og de vigtige beslutninger fra den 5. kongres tager sigte på at styrke partiet og dets indsats i en skærpet klassekamp.

Centralkomiteens virksomhedsberetning for kongresperioden 2009-2012 fokuserede på de omfattende aktiviteter, der er gennemført af vort lille marxistisk-leninistiske parti til trods for begrænsede kræfter og ikke alt for gunstige omstændigheder i den politiske situation. Den fremhævede i særlig grad partiets evne til at orientere sig i de nye situationer, der opstår i klassekampen nationalt og internationalt, drage de rigtige konklusioner deraf og

udpege en rigtig retning for kampen - og til at tage initiativer som handlingsparti.

Beretningen fremhævede samtidig partiets deltagelse i den stadig mere omfattende virksomhed i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer IKM-LPO, der i perioden blandt andet har udarbejdet et fagligt program og afholdt en årlig verdenskonference. Kongressen noterede med stolthed, at det var en af konferencens partier - Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti PCOT -

der spillede en afgørende rolle i udløsningen af 'Det arabiske forår'. APK var vært for den årlige konference af de europæiske marxistisk-leninistiske partier i foråret 2011.

Virksomhedsberetningen blev suppleret af beretninger og indlæg fra de lokale partidistrikter og livlige indlæg fra de delegerede - og i tilknytning til beretningen, der blev enstemmigt vedtaget, blev der også enstemmigt vedtaget to resolutioner.

'Om partiets situation og opgaver' behandler de positive resultater og fremgange, der er opnået, men fastlægger også tiltag, som skal overvinde mangler og svagheder og styrke tempoet i partiopbygningen og i forhold til DKU og det betydningsfulde kommunistiske ungdomsarbejde.

'Resolution om agitproparbejdet' behandler udviklingen af 14-dages bladets Kommunistisk Politik og ikke

mindst en styrkelse og fornyelse af den daglige netavis *kpnet* og andre hjemmesider. Den noterer at med *KPnetTV* har partiet udviklet et nyt vigtigt medie og værktøj i klassekampen. Resolutionen opstiller også målsætninger for partiets øvrige udgivelses- og skolingsvirksomhed.

Også Den centrale kontrolkommission rapport og sit arbejde blev fremlagt og vedtaget.

Et andet centralt punkt på kongressens dagsorden var vedtagelsen af en række politiske resolutioner og udtalelser, der definerer partiets politik og taktik fra starten af den nye kongresperiode. Det er en større 'Politisk udtalelse fra APK's 5. kongres', det er udtalelsen 'Opbyg et folkeligt og revolutionært alternativ til 'rød' og blå blok' og det er et forslag til parolegrundlag til brug ved opbygningen af dette alternativ. Desuden blev der vedtaget nogle mindre udtalelser og hilsener.

Alle disse dokumenter blev vedtaget enstemmigt efter grundig diskussion.

Kongressen valgte også den nye Centralkomiteé, som er karakteriseret ved en god social sammensætning og fordeling i landet som en garanti for at rumme de mest centrale erfaringer fra klassekampen i hele landet. Der er samtidig en fin køns- og aldersmæssig sammensætning. Der er en god balance mellem de unge, som har fået vigtige kamperfaringer i det seneste årti med terrorkrig og verdenskrise, af de 35-55 årige, og af generationen over 55, der har været aktive i mange årtier. Også en ny kontrolkommission blev valgt.

Centralkomiteen afholdt på kongressen sit første møde, hvor den konstituerede sig med en kollektiv daglig ledelse. Troels Riis Larsen fortsætter som talsmand.

Leve APKs 5. kongres!

Leve den proletariske internationalisme!

Leve marxismen-leninismen!

København 19. maj 2012

Centralkomiteens virksomhedsberetning for kongresperioden 2009- 2012 (Uddrag)

I 2009 var omfanget af den økonomiske krise for alvor ved at gå op for folk rundt omkring i verden.

I Danmark havde Lars Løkke overtaget statsministeriet efter Anders Fogh, og i USA havde Obama overtaget efter Bush. Israel havde netop i juledagene startet en blitzkrig mod Gaza-striben med tusinder af ofre.

1. maj kunne vi offentliggøre dokumenterne fra vores 4. kongres, der nøje gjorde gældende, at den kommende periode ville stå i krisens tegn og Socialdemokratiet ikke bød på et reelt alternativ til VKO-regeringen.

Den kriminelle underverden lå i krig, og regeringen brugte anledningen til at sænke den kriminelle lav-alder. Hvis man var født i det forkerte kvarter, var politichikane nu blevet en daglig risiko.

I sommeren 2009 vandt begrebet kirkeasyl pludselig frem, da en massiv bevægelse rejste sig i støtte for en gruppe irakiske asylansøgere, der havde søgt tilflugt mod udvisning i Brorsons

Kirke. Utilfredsheden med VKO-regeringens umenneskelige behandling af flygtninge og indvandrere kom pludselig til udtryk.

EU-modstand i fremgang

Valgkampen til EU-parlamentet den 7. juni 2009 blev forsøgt tiet ihjel af medierne. Alligevel lykkedes det for Folkebevægelsen af få rigeligt stemmer til et mandat under de nye skærpede omstændigheder, hvor Danmark gik fra 16 til 14 pladser i parlamentet. Junibevægelsen røg til gengæld ud og brød sammen.

Danmark var dermed det eneste EU-land, der gik imod strømmen og bevarede et modstander-mandat. I resten af EU var stemmeprocenten dog langt under 50, den laveste siden parlamentet

blev oprettet.

1. december 2009 fik Danmark med Lissabontraktaten en ny grundlov, som kun irerne har fået lov til at stemme om (til gengæld blev de tvunget til en omafstemning). Fra den dato har Unionen også sin egen præsident og udenrigsminister og en ny regering i form af EU-kommissionen.

Grækenlands økonomiske kollaps i begyndelsen af 2010 fik – sammen med krisen i en række andre eurolande og for euroen – Unionen til at knage i fugerne.

I Grækenland og Italien blev regeringerne sat fra bestillingen i bogstaveligste forstand, og en EU-teknokratrege-

ring blev indsat til at holde styr på demokratiet.

Fortalerne for den fælles møntfod har dygtigt udnyttet krisen til at tage det næste skridt i opbygningen af Unionen. Europagt og eurotraktater er i gang med at blive tvunget ned over medlemslandene.

Klimatopmøde og politistat

FN's klimatopmøde i slutningen af 2009 satte sit præg på det meste af året, med forberedelser og med demonstrationer og happenings.

Også politiet forberedte og fik vedtaget en såkaldt 'lømmelpakke', der skulle gøre det lovligt at tilbageholde folk præventivt og uden konkret mistanke om, at der var planlagt noget ulovligt, en direkte omgåelse af grundlovens forsamlingsfrihed.

Vores egen sommerlejr og fredsfestival i Valby tog temaet om klimaforandringer under behandling og satte en klar politik for at forbinde verdens kriser under overskriften 'Klima, krise og krig – hvordan hænger det sammen?'

I ugerne op til COP15 i København skrev vi i Kommunistisk Politik:

- Vi er vidner til det største opbud af politi og politimateriel nogensinde i vort land. Noget af det er lånt i udlandet.

Der er skaffet plads til hundreder eller tusinder af tilbageholdte, arresterede og fængslede. De magthavende er bange, og de har grund til det, selvom der ikke er lagt op til voldelige aktioner under topmødet. De ved, at tingene er værre, end de vil stå ved – at klimakrisen, fødevarerkrise, den økonomiske krise og alle de andre kapitalistiske kriser uddybes. Og derfor vil de slå protesten ned nu.

APK opfordrer til massedeltagelse i de civile ulydighedsaktioner.

Mens klimatopmødet blev en katastrofe for klimaet, og resultaterne kunne stå på bagsiden af et frimærke, udmærkede det sig ved at udstille en udtalt mangel på statsmandskab hos alle de tilstedeværende statsmænd og -kvinder.

Det juridiske spil efter klimatopmødet begyndte for alvor, da tusinder blev tilbageholdt i massedemonstrationen, og andre blev fængslet i flere uger for at råbe i megafon. Nogle af sagerne er stadig ikke afsluttet her to et halvt år efter.

Politiets og efterretningstvæsenets metoder både før under og efter klimatopmødet har været et enestående lærestykke i statsmagten metoder: lovbrud, løgne, trusler, vold og misinformation kombineret med nedrigheder, hysteri og inkompetence.

Samme konklusion drog vi efter kampen om Ungdomshuset, 18. maj, RiBus, Christiania osv.

De danske efterretningstvæsener og politikorpset er ikke kun et loyalt redskab for statsmagten, de er så udpræget finanskapitalens begejstrede redskab.

Whistleblower

I Storbritannien og Holland afslørede kommissioner krigsanstifternes løgne. Men i Danmark var det gruppen Oprør, der blev anklaget for støtte til terror som resultat af deres arbejde med at skabe offentlighed omkring terrorlovgivningen.

Den politiske protest mod EU's og USA's terrorlister fik bl.a. udtryk for en forening Oprørs symbolske indsamlinger til PFLP og FARC. Det første til en dom mod Patrick Mac Manus og Oprør ved byretten, og senere mod en stribe andre foreninger for støtte til terror.

Havde samme lovgivning været gældende i 80'erne, var hele antiapartheidbevægelsen blevet buret inde for støtte til ANC.

Samtidig blev nazister frikendt ved Højesteret for uddeling af propaganda. En frikendelse, vi bedømte som et endeligt opgør med to retsprincipper, som har været gældende efter sejren over nazismen: at nazistisk virksomhed og nazipropaganda er kriminel (det danske naziparti blev forbudt efter befrielsen), og at der eksisterer et reelt lovforbud mod spredning af racistisk hadpropaganda, pogromernes forløber.

I USA blev Bradley Manning, whistlebloweren bag afsløringen af det amerikanske militærs mord på civile, sat i fængsel.

Den nye SRSF-regering har i 2012 sat en dansk Irak-kommission i gang, men det er traditionelt en syltekrukke, på samme vis som PET-kommissionen. De arbejder gerne en evighed og ryster stort set ikke træet.

Det er uhyggeligt at må konstatere, at krigsforbryderne Bush, Blair og Fogh stadig går frit rundt.

Solidaritet og krigsmodstand

Solidaritet med palæstenserne kan også være helt konkret at sejle nødforsyninger ind til Gaza-striben. Men i Israel myrder man da freds- og solidaritetsaktivister.

En Frihedsflotille med kurs mod Gaza blev i sommeren 2010 overfaldet i internationalt farvand, og ni frivillige nødhjælpsarbejdere blev myrdet af det israelske militær. Over hele verden var det med til at rejse protester mod Israel.

Det lykkedes at få lavet markeringer imod bombningen af Libyen flere steder i landet og med pæn deltagelse. Endnu en krig startet på løgne og falske påskud, mens øjnene var stift rettet på kontrol over olieressourcer og geostrategiske positioner i Afrika og Mellemøsten.

De brede antikrigsinitiativer, der især havde deres storhedstid i begyndelsen af Irak-krigen, har mere eller mindre lagt sig på maven. Fredsfestivalen og Fredsvagten står som de seje lyspunkter.

Danmarks deltagelse i nu mere end ti års terrorkrig har været med til at

trække det danske samfund dybt ned i den reaktionære råddenskab. Tusinder af unge er hvert år direkte involveret i imperialismens krigsforbrydelser og bliver grundigt trænet til at forsvare

deres "arbejde" som hjælp til folk, der er undertrykt. Der dyrkes i militæret en slags overmenneske-tankegang og en udpræget korstogsideologi.

Der går en lige linje fra imperialismens krige til gadens gangstere. Ingen steder i verden produceres der mere narko, og ingen steder blomstrer narko og kvindehandelen kraftigere, end hvor det amerikanske militær er talstærkt til stede sammen med en hel stribe mere eller mindre lyssky operatører.

På samme måde er der en lige linje fra imperialismens propagandakorstog til den højreradikale norske masse-morder, der i sommeren 2011 myrdede 69 unge på politisk sommerlejr og sprængte en bombe i regeringskvarteret. Det var den værste terroraktion i Norden siden anden verdenskrig.

Katastrofer og atomer

Rigtig store jordskælvkatastrofer rammer uforudsigeligt, men gerne en gang om året. Og det viste sig med skæbnesvangre konsekvenser i Haiti i januar 2010, at ofrene først og fremmest er de fattigste af de fattigste. Og i stedet for at sende bygningsarbejdere, maskiner og materiale til at hjælpe med at genopbygge blev det et påskud for at sende yderligere militær, nogle medbringende kolera.

Året efter i 2011 ramte et jordskælv ud for kysten af Japan, og konsekvenserne var på nogle måder en undtagelse fra hovedregelen. Resultatet blev, at store dele af verden støttede kampen mod atomkraft.

Stigende utilfredshed med VKO. Kommunalvalg og nedskæringer

Til kommunalvalget den 17. november 2009 anbefalede vi, at man ikke gav sin stemme til nogen af de officielle partier, der for nuværende er repræsenterede i folketinget, men opfordrede til, at man i stedet stemte på progressive lokale lister, hvor de findes.

Op til kommunal- og regionsvalget var der en kort pause i nedskæringerne. Men straks efter, og uden det havde været nævnt under valgkampen, blev der forlangt massive nedskæringer på sygehusene i det meste af landet.

Privatiseringskorstoget fortsætter med uformindsket styrke. Privatskoler og privathospitaler bliver forgyldt og positivt særbehandlet, mens de offentlige skoler og sygehuse og samfundets svageste bliver terroriseret af regeringen.

Voksende utilfredshed med nedskæringspolitikken blandt de offentlige tillidsfolk fik forbundene presset til at indkalde til en demonstration den 2. juni 2010 ved folketingets afslutningsdebat. Det blev en kæmpe manifestation med 40.000 på Slotspladsen mod nedskæringer og forringelser af dagpenge. Siden har ingen hørt en lyd fra den kant.

Bemærkelsesværdigt stille var der også om VKO-regeringens generalangreb på efterlønnen i 2011. Et år med kronisk valgberedskab skulle ikke forstyrres af folk på gaden, og da slet ikke da både den siddende regering og oppositionen var aldeles enige om, at arbejderklassen skulle betale krisen.

LO indkaldte til et stormøde februar i Odense, og mere end 5000 tillidsfolk og fagligt aktive dukkede op, men de konkrete videre skridt udeblev aldeles.

CSC konflikten

Statens it-operatør, det amerikanskejede CSC, satte trumf på fagbevægelsens parlamentariske lammelse. 120 ansatte medlemmer af fagforeningen PROSA blev sendt hjem, lockoutet.

Konfliktet blev en af de senere års mest langvarige og sluttede med en sejr til CSC, der fik lov til at ophæve overenskomsten med Prosa og indgå overenskomst med HK.

Sagen handlede ikke mindst om, at CSC ville af med tryghedsaftaler. Nye fyringsrunder var nemlig under opsejling.

Krisen bider sig fast i industrien

I perioder gik der næsten ikke en dag uden nye meldinger om massefyringer.

sekvens af det forløb, som begyndte i 1997 med et revisionistisk kup i DKP/ML; under deres nye navn 'Kommunistisk Parti' (KP) har gruppen suppleret deres revisionistiske politik med organisatorisk sektarisme efter det græske KKE's forbillede.

I første kvartal af 2009 gik 1.365 virksomheder konkurs. I de samme tre måneder af 2010 var antallet af virksomhedskonkurser steget til 1.612, det største antal nogensinde.

På en enkelt rekorddag nåede antallet op på 55.

Antallet af lukninger og udflytning af danske produktionsarbejdspladser og arbejdspladser med et højt vidensniveau til lavtlønslande nærmest eksploderede som resultat af krisen. Mere end 150.000 industriarbejdspladser skønnes at være gået tabt mere eller mindre permanent.

Og det gælder alle brancher, fra slagterier til Lindøværftet, der blev endegyldigt afviklet (det sidste nybyggede skib forlod Lindø i januar 2012).

APK's tiårskonference

APK's første ti år blev den 20. november 2010 markeret med en vellykket og velbesøgt partikonference og jubilæumsfest i København.

Partimedlemmer, gamle medkæmpere, venner, nye sympatisører og unge fra DKU var med til at fejre det marxistisk-leninistiske partis første ti år. Fejre, at det har stået fast og kæmpet hele vejen gennem et årti, der i Danmark ikke mindst har været tegnet af Foghs 'systemskifte' og internationalt af Bushs endeløse terrorkrig.

I marts 2010 erklærede Rød Ungdom, at organisationen havde nedlagt sig selv som landsorganisation. Kun en enkelt afdeling i Aalborg, der har eksisteret siden 1996, holder ved og holder fast i navnet – men som landsorganisation er Rød Ungdom nu definitivt slut med at markere sig. Det er en uundgåelig kon-

Et uddrag af et oplæg på partikonference i forbindelse med fejringen af tiåret for APK's stiftelse:

"Vi har på vores 4. kongres stillet os selv opgaven at opbygge en front mod krise, krig og reaktion samt sideløbende med dette at opbygge partiet, et udtryk for forståelsen af forholdet mellem massearbejde og partiarbejde. Kigger vi på udviklingen siden kongressen, bliver det tydeligt, at det er den rigtige opgave, vi har stillet os selv, at fronten mod krise, krig og reaktion til stadighed er en korrekt opgave at stille os selv, samt at behovet for et stærkt ML-parti i Danmark skrider til himlen så at sige."

Efter folketingsvalget var vi medinitiativtagere en græsrodskonference, der var med til at formulere, at der er brug for et ægte alternativ til den borgerlige politik, og at SRSF blot er en fortsættelse af denne.

8. marts

Kvindernes internationale kampdag den 8. marts fyldte 100 år. Det blev markeret af en international kvindekongference i Caracas, Venezuela, i 2011. Vi har støttet konferencens beslutninger, der bl.a. omfatter en kampagne for at generobre den historiske betydning af 8. marts som en hyldest- og kampdag for kvinderne, der verden over kæmper imod kapitalistisk dominans og patriarkalske normer, imod imperialisme og for menneskeheds frigørelse.

Arabisk forår

Oprøret i Tunesien blev i første omgang slet ikke omtalt i de borgerlige medier i

Danmark. Heller ikke da masseprotesterne greb om sig, mens regimet forsøgte at slå revolten ned.

På kpnet.dk og i Kommunistisk Politik kunne man til gengæld følge, hvordan begyndelsen af 2011 udviklede sig med oprør og besættelser af centrale pladser i Tunesien, Egypten og Bahrain.

Centralkomiteen konkluderede, at det er den mest omfattende revolutionsbølge i al fald fyrré år. Det vil få enorm betydning for de yngre generationer, der kun er vokset op med kontrarevolutioner som i slutningen af 80'erne og krige som (især) i 2000-tallet.

Det arabiske forår fik en meget brutal medfart, da oprøret i Bahrain blev nedkæmpet, mens USA vendte det blinde øje til, og de ærkereaktionære regimer og NATO-alliancen besluttede sig for at udnytte situationen til et regimeskift i Libyen.

Enhedslisten valgte at gå i krig mod Gaddafi hånd i hånd med de islamistiske kræfter som Hizb ut-Tahrir, der ellers havde påstået at befinde sig på antiimperialistiske positioner. Og den arabiske tv-station Al-Jazeera orkestrede et gigantisk propagandanummer, mens dens ejer, emiren af Qatar, sponsorerede våbenleverancer.

I Spanien gik den arbejdsløse ungdom på gaden i maj 2011 og besatte centrale pladser i flere uger og opfordrede til at stemme blankt ved lokalvalgene.

Også i USA ulmede utilfredsheden. Offentligt ansatte og arbejdere besatte regeringsbygningen i staten Wisconsin, da man ville forbyde overenskomster. I september fulgte bevægelsen Occupy Wall Street.

Hvor ungdomsoprøret i Spanien havde et opsving hen over sommeren i

2011, er 2012 kendetegnet ved, at også arbejderbevægelsen kommet med på gaderne i millioental.

Ny regering – ny fase i klassekampen

Gode meningsmålinger til SF og Villy Søvndal fik luft under ambitionerne om deltagelse i en regering med Socialdemokratiet med en forhåbning om en ny politik. Men som vi skrev allerede i 2010: En nærmere analyse afslørede, at der kun vil være nuancer til forskel mellem en SRSF-regering og Løkke-regeringen. Grundlæggende samme nyliberale politik, samme unionspolitik, samme NATO- og krigspolitik. Som med Obama lyder 'alternativet' bedre, end det er.

Da S/SF efterfølgende fremlagde deres 'Fair løsning', konstaterede vi:

- Vi risikerer altså både VKO's nedskæringer og halverede dagpenge – og at skulle arbejde længere.

Det skulle blot blive meget værre end selv denne præcise forudsigelse.

Ved folketingsvalget i 2011 anbefalede vi at stemme blankt og udgav vores 12 krav til en ny regering. SRSF-regeringen lever helt op til vores forventninger.

Man kan næppe undervurdere den udbredte skuffelse med den nye regering. SF og Socialdemokratiet står til massiv vælgertilbagegang og indre splittelser, mens det faste støtteparti Enhedslisten vokser sig større, men også oplever tendenser til indre splittelser.

Der er alle mulige forudsætninger til stede, for at den nye søgning mod venstre vil kunne springe over i dannelsen af ægte progressive bevægelser.

Det mest iøjnefaldende træk ved den globale situation i dag er, at det ikke er lykkedes verdenskapitalismen at ryste den krise af sig, der begyndte sidst i 2006 og slog igennem for fuld kraft i 2007 og 2008. Ifølge FN-organisationen ILO er den globale arbejdsløshed rekordhøj og ventes at være på 202 millioner mennesker eller 6,1 pct. af den globale arbejdsstyrke. I den nyliberale Europæiske Union og eurozonen er arbejdsløsheden eksplosivt høj: i Spanien 23,6 pct., i Grækenland 21 pct., i Irland 15 pct., i Portugal 14,7 pct. og i Bulgarien 12,4 pct. Ungdomsarbejdsløshedsprocenterne er endnu højere.

Krisen har rystet den såkaldt nye verdensorden – dvs. det globale kapitalistiske system – og afsløret den altgennemtrængende løgn om, at dette system kan sikre fremgang, fred og en fremtid for folkene og det store flertal.

Derfor ser vi også et betydeligt opsving i arbejderklassens, ungdommens og folkenes kamp over hele kloden. Nye regioner kommer ind på den globale arena. En revolutionær stormvind har fejet gennem Tunesien, Ægypten og andre arabiske lande og bragt reaktionære diktaturer til fald. Klassekampen er også uhyre skarp i de hårdest kriseramte lande i eurozonen, først og fremmest i Sydeuropa. Ungdommen i Grækenland, Spanien, Italien osv. er massivt gået på gaderne i militante protestbevægelser. Arbejderne er også rykket og viser sin vilje til at stoppe de brutale nyliberale angreb. I otte EU-lande er regeringer, der har gennemført unionens nedskæringspolitik, bragt til fald siden krisens udbrud.

Krisemedicin uden virkning

Den kapitalistiske verdenskrise udløstes og blev forstærket af et oppustet boligspekulation og massiv finansiel spekulation uden restriktioner. Men i realiteten er det en kapitalistisk overproduktionskrise, hvor vareproduktionen ikke kan afsættes på grund af arbejderne og massernes begrænsede

Politisk udtalelse

købekraft. De massive hjælpepakker til kriseramte banker og finansielle institutioner er betalt af skatteyderpengene og har bevirket en omfattende gældsætning af staterne. I EU er der yderligere dikteret omfattende nyliberale nedskæringer på de offentlige budgetter. Billedet er det samme i alle EU-lande og ikke kun de hårdest ramte. Der gennemføres massive besparelser og fyringer i den offentlige sektor. De sociale ydelser forringes. Uddannelsessteder, skoler, institutioner, sundhedsvæsen og vedligeholdelse af enhver art skæres ned. Der privatiseres i stort omfang og sælges ud af offentlige værdier og kerneområder. Pensioner og overførselsindkomster, alle andre offentlige økonomiske ydelser, beskæres drastisk.

De offentligt ansatte dikteres lønning i den ene eller anden form, samtidig med at arbejdstiden sættes i vejret og arbejdstempoet skrues op. En hel stribe 'arbejdsmarkedsreformer' og andre 'reformer' – der er ensbetydende med forringelser for det store flertal – gennemføres med henblik på at sikre, at arbejderne arbejder længere, både dagligt, hver uge og i livs-arbejdstiden. Og forholdene for dem, som ikke 110 pct. kan leve op til de kapitalistiske krav til arbejdskraften og ryger uden for arbejdsmarkedet, straffes hårdt med en tilværelse på eller under fattigdomsgrænsen og stærkt forringet livskvalitet.

Det er med andre ord arbejderne, ungdommen og den brede befolkning, der har betalt for krisen, mens storkapitalen og monopolerne har vokset sig større og stærkere under krisen og sikret profitterne.

Nedskæringer, fyringer og reallønsfald i massivt omfang, som det er set i EU og eurolandene, har ikke sikret en overvindelse af krisen. Tværtimod befinder EU sig hen mod midten af 2012 i en fornyet recession.

Bankpakkerne betød ikke, at krisen blev overvundet og ny vækst satte ind. Også denne kapitalistiske medicin slog fejl.

Den anden kapitalistiske metode til fornyet vækst og til at overvinde krisen,

at sætte gang i hjulene ved hjælp af lån og gældsætning, er heller ikke en reel vej ud af de kapitalistiske kriser.

For kapitalismen er ude af stand til at forhindre sine cykliske kriser i at bryde ud eller positivt og aktivt at overvinde dem. Den nuværende økonomiske krise er gledet over i en langvarig depression uden udsigt til snarligt opsving. Ifølge ILO vil massearbejdsledigheden fortsætte med at vokse år for år, frem til over 210 millioner i 2016. Først derefter spås der om mulig vækst i arbejdspladser.

Imod alt dette styrker de arbejdende deres fælles kamp mod kapitalen under paroler som *"Vi vil ikke betale for jeres krise! Lad de rige betale krisen!"*

Arbejderne samt de unge, de arbejdsløse, pensionisterne og andre på overførselsindkomster – det store flertal i befolkningen – forener sig i stadig større omfang i kampen mod den nyliberale nedskæringspolitik, besparelserne på de sociale dele af de offentlige budgetter, arbejdsmarkeds- og pensions-'reformerne' og kravene om øget arbejdstid og formel eller reel lønning.

Forhåbningerne til de eksisterende kapitalistiske institutioner og forummer – G20, G8, EU og IMF osv. – og til de kapitalistiske regeringer og parlamenter af forskellig observans bliver stadig mindre, efterhånden som krisen fortsætter tilsyneladende uden ende i sigte og de kapitalistiske politikere og magthavernes løfter om fornyet fremgang viser sig at være tomme ord.

Derfor søger arbejderne og de unge mod nye løsninger, nye veje til en anden og bedre fremtid.

Ud over at vælte krisens byrder over på

de arbejdende og de brede masser søger den kriseramte kapitalisme og imperialismen andre reaktionære udveje af krisen – dels gennem krig og aggression mod andre lande og folk, dels gennem øget militarisering af samfundene, 'terrorlove' og skærpet overvågning og repression mod befolkningerne, og også ved at opmuntre udbredelsen af fascisme, nazisme, nynazisme og højreekstremisme af alle afskygninger.

Recept 2: Krig

'Den nye verdensorden' har betydet en periode med permanente krige. Efter USA's og Vestens Golfkrig i 1991 og USA's og NATO's krig mod Serbien i 1999 har det 21. århundrede foreløbig været kendetegnet ved uafbrudte krige anstiftet af USA og med den imperialistiske militæralliance NATO som afgørende aktør. Efter 11. september 2001 kom Afghanistan-krigen, som endnu ikke er afsluttet, og hvor besættelsesmagterne må imødesee et nederlag. Efter krigen mod Irak i 2003, som også reelt blev et nederlag for den imperialistiske krigskoalition og har ført til et ødelagt og korrupt irakisk samfund, fulgte krigen mod Libyen i 2011, som har bragt en utilslørt koalition mellem Vesten og fundamentalistisk islamisme for dagen og etableret et lovløst samfund regeret af imperialistiske agenter, militser, klaner og sharia-tilhængere.

Imperialismen lægger op til en gentagelse af scenariet fra Libyen i Syrien – og til en angrebskrig mod Iran.

De imperialistiske planer og den militære aggression i Mellemøsten, som understøtter Israels rolle og politik i regionen, er en hovedhindring for fred, stabilitet og social fremgang for befolkningerne, og for en retfærdig løsning for det palæstinensiske folk.

USA's og Vestens aggressive militæralliance NATO, der har udviklet sig til en global krigsmagt, fortsætter deres aggressioner i Mellemøsten og Asien og udvider den militære tilstedeværelse i Afrika. Intet hjørne af kloden lades i fred for den øgede militarisering og oprustning, der afspejler de voksende modsætninger mellem de gamle imperialistmagter USA og EU og nye som

Kina og Rusland m.fl. Selv Arktis er nu inddraget.

Antikrigsbevægelsen udviklede sig som en virkelig global massebevægelse i starten af den såkaldte krig mod terror, ikke mindst mod krigen i Irak. Bevægelsen vender sig mod de nuværende krige og besættelser og forlanger, at alle udenlandske tropper øjeblikkeligt trækkes ud af de besatte lande, at nye aggressionskrige bremses i opløbet, samt at den aggressive militærpagt NATO opløses, og den forlanger de ansvarlige krigsforbrydere stillet for retten.

Recept 3: Politistater og indgreb mod politiske protester

Den militære aggression er ledsaget af en militarisering af civilsamfundet i de krigsførende lande uden fortilfælde siden starten på 'den kolde krig'. De imperialistiske krige skaber en kaste af 'veteraner', som er opdraget i en ånd af militær aggression og nykolonialisme, og som får en prominent plads i samfundslivet som nationale 'helte'. Krigspropaganda og indoktrinering med retfærdiggørelser af aggressionskrige fylder medierne og den dominerende film- og tv-industri. Krigsmodstand udgrænses og lægges for had.

Der lægges samtidig planer for anvendelse af militær mod civil uro i al fald i alle de imperialistiske lande, i alle NATO-lande.

De imperialistiske lande er på vej til at udvikle sig til politistater. Den massive overvågning af borgerne på internettet og i det private og offentlige rum overgår på nogle områder de Orwell'ske fantasier. Samtidig er der gennemført en omfattende 'terrorlovgivning' og følgelove, som har særlig fokus på at sætte ind mod og kvæle den politiske protest, som man har set det i forbindelse med lømmelpakken og masseanholdelserne under klimatopmødet i København i 2009.

At kunne gribe ind mod politiske protester med alle midler bliver særlig betydningsfuldt for den herskende klasse i en situation, hvor de utilsløret afsætter valgte politikere og indsætter storkapitalens foretrukne som politisk frontfigur, som det sås i Grækenland og Italien i 2011, da regeringscheferne blev

udskiftet.

Foragten for demokratiske institutioner er parret med viljen til at slå hårdt ned på demokratiske og folkelige protester og mod civil ulydighed af enhver art.

Protesten mod politistatsudviklingen, militariseringen af samfundslivet, undergravningen af demokratiet, terrorlovene og tiltagene mod ytringsfriheden på nettet såsom ACTA-loven, mod kriminaliseringen af den politiske protest og forfølgelsen af politisk aktivisme er også en global tendens og en del af de arbejdendes fælles kamp i alle lande.

Recept 4: Naziterror og højreekstremisme

Det er på ingen måde tilfældigt, at højreekstremistiske tendenser af alle slags breder sig og bliver udbredt i en sådan ustabil krisesituation for det kapitalistiske system og dens herskende klasse. Styrkelse af højreekstremisme, nationalkonservatisme, nynazisme og genoplivning og rehabilitering af fascisme og nazisme, indbefattet dens topfigurer, er en bevidst politik fra de herskendes side.

Den højreekstreme og fascistiske politik og ideologis udbredelse sikres ved, at der ikke gribes ind over for nazistisk og racistisk aktivitet og propaganda, selvom den er kriminel ifølge FN og nationale lovgivninger. Fascisterne har fuld ytringsfrihed og bruger den fuldt ud på internettet og i talrige andre sammenhænge, hvor de officielle medier fungerer som mikrofonholdere.

I et sådant klima og på en sådan baggrund opstår nazistiske terrorister som nordmanden A.B. Breivik, som gennemførte et bombeattentat mod den norske regering og en massakre på en socialdemokratisk ungdomslejr, den svenske snigskytte Peter Mangs, som terroriserede indvandrer kvarterer i Malmø, og den nazistiske celle i Tyskland, der i forståelse med tyske politiof og efterretningsfolk gennemførte de såkaldte kebabmord på indvandrerforretninger.

Politi, anklagermyndigheder, medicinske autoriteter og medierne forsøger at fremstille den systematiske nazistiske terror, der foregår i mange lande og har indvandrere og venstreorienterede

og revolutionære som mål, som 'ensomme ulve' og/eller sindsforstyrrede personer, der med personlige motiver handler på egen hånd.

Men disse brutale naziterrorister er et direkte resultat af den herskende klasses ideologi og politik, opfostret og udviklet af dens propaganda.

Selvom det er indlysende, at den fascistiske, nazistiske og højreekstreme terrorisme og dens hadforbrydelser er barbariske, retter sig mod uskyldige mennesker og kræver mange menneskeliv, forsøger politi, efterretnings tjenester og de borgerlige medier at fremstille højreterror og 'venstreekstremistisk' terror som ét fedt – og tilmed at udråbe venstreekstrem 'terror' som den største trussel og fare.

Blandt borgerskabets metoder til at genoplive nazisme er også at ligestille nazisme og kommunisme. Det giver sig bl.a. udtryk i rehabilitering af nazikoryfæer og på den anden side i ydmygelse og tilsvining af den antinazistiske modstandskamp og de antifascistiske modstandsfolk.

Nutidens nazistiske masse mordere får fuld frihed til at udbrede sig i medierne og opbygge tilhængerskarer fra fængselscellerne. Og de er kun toppen af isbjerget. I skyggen af dem, og stort set upåtalte, findes påsatte brande på flygtninge- og asylcentre og indvandrerbutikker, overfald på indvandrere og på venstreorienterede i tusindvis. Der er en kommende racekrig og udryddelseskrig mod kommunister, revolutionære, venstreorienterede og tilmed socialdemokrater på programmet – i dag som i går.

Over hele verden er kampen mod de højreekstremistiske partier og bevægelser, som vokser og bliver stærkere i mange lande, en integreret del af kampen mod krise, krig og reaktion. Derfor kræves også forbud mod fascistiske, nazistiske og racistiske organisationer, aktiviteter og propaganda.

Ungdommen og arbejderne søger nye veje

Krisen betyder også reallønsfald for arbejderklassen som helhed og forringede vilkår for den største del af befolkningerne. På globalt plan må milliarder af mennesker kæmpe hårdt for ikke at gå sultne i seng.

Alle massearmodens uhyggelige konsekvenser er dagens virkelighed for en stor del af jordens befolkning.

Samtidig vokser den sociale uro overalt. Protester, demonstrationer, aktioner og strejker bliver hyppigere over hele kloden. ILO's rapport for 2012 fortæller, at i 2011 voksede den sociale uro i 57 ud af 106 lande i sammenligning med året før. Tendensen er særlig kraftig i Europa, Mellemøsten, Nordafrika og Afrika syd for Sahara.

Den økonomiske krise udspiller sig samtidig med udviklingen af andre globale kriser. Klima- og energikrisen repræsenterer alvorlige farer for folkene og deres fremtid. Den globale opvarmning og andre menneskeskabte katastrofer rammer ikke mindst de fattigste lande og de fattigste befolkninger hårdt. Samtidig har atomkatastrofen på Fukushima-værket i Japan, hvis konsekvenser er globale og langtfra er overvundet, endnu en gang understreget, at A-kraft er en teknologi, der bærer døden med sig og bør skrottes sammen med atomvåbnene. Omstillingen til vedvarende energi er globalt en påtrængende opgave, som kapitalismen er ude af stand til at løse.

Massearbejdsløsheden er et fænomen, der rammer alle lande, hele den kapitalistiske verden, og udsigterne for den nuværende generation af unge er dystre.

De unge i de udviklede imperialistiske lande kan ikke regne med at få samme leve- og arbejdsvilkår som forældregenerationen, men bliver ringere stillet uddannelsesmæssigt, jobmæssigt og økonomisk.

De unge er verden over gået forrest på barrikaderne i protest og revolte mod den kapitalistiske krise og dens konsekvenser, samtidig med at arbejderklassen som helhed i stadig større omfang har kastet sig ud i masseprotester, demonstrationer og politiske strejker – og særligt omfattende i de hårdest kriseramte lande.

'Det arabiske forår' mobiliserede i udstrakt grad en generation af unge, der ikke kunne få arbejde, selvom mange af dem havde gennemført universitetsuddannelser. I Spanien med den ekstremt høje andel af unge arbejdsløse (over halvdelen af den unge generation har ikke arbejde) har de unge markeret sig

med initiativer som M15-bevægelsen, som har manifesteret sig med aktioner over hele landet og lagt afstand til de parlamentariske alternativer i form af 'socialisterne' og de åbent borgerlige.

Også i det hårdt ramte Grækenland, i Italien, Portugal og mange andre lande har ungdommen aktioneret i massive protester.

Det er markant, at arbejderklassen nu for alvor også er begyndt at røre på sig. I Grækenland, Italien, Spanien og mange andre lande er der gennemført omfattende protester og en række generalstrejker, der ikke bare retter sig imod en enkelt eller flere nedskæringer og sparekrav, men har en udtalt politisk karakter og vender sig mod den siddende regering, hvad enten den er åbent borgerlig eller socialdemokratisk/'socialistisk', og imod EU og EU's diktator. I tilfældet Grækenland rettes protesterne mod 'trojkaen' af EU, Den Europæiske Centralbank ECB og Den Internationale Valutafond IMF, hvis krav om barbarisk forringede levevilkår dikteres det græske folk.

De forhåbninger, der i Europa for nogles vedkommende knyttede sig til EU og Euroland, ligger i ruiner. Den Europæiske Union har uigenkaldeligt afsløret sig som monopolernes projekt og ikke folkenes, fredens, eller den sociale fremgangs projekt, eller hvordan reklamerne nu har lydt.

Med EU's skærpede økonomiske og politiske krise rammes også de politiske partier og kræfter, som har støttet og er integreret i 'det europæiske projekt'. Siden krisens udbrud er otte regeringschefer i EU-lande blevet stemt ud af embedet, fordi de har gennemført EU's nyliberale nedskæringspolitik, som det store flertal vender sig massivt imod.

Det betyder også, at forskellene mellem regeringspartierne af den ene eller anden observans i praksis ikke er af den store betydning. Både 'socialister'/socialdemokrater og åbent borgerlige regeringer fører den samme økonomiske politik på det store flertals bekostning.

Det uerklærede, men faktisk eksisterende topartisystem af 'socialister' og borgerlige i EU-landene har spillet fallit – ligesom topartisystemet i USA af

republikanere og demokrater, som skiftes til at have magten og føre grundlæggende de samme krige, de samme spareknive og den samme politik.

Tilliden til EU-partierne af enhver afskyngning er hastigt på retur. Arbejderne forlanger samtidig, at deres fagforeninger tager skridt til at bekæmpe nedskæringspolitikken. Disse er ofte knyttet til de 'socialistiske' partier gennem EFS (ETUC), Den europæiske faglige sammenslutning, som har måttet skærpe kritikken af EU's politik og f.eks. afviser finanspagten, den seneste traktat, som endnu ikke er trådt i kraft, men stavnsbinder de nationale økonomier til den nyliberale økonomiske politik.

Den mest markante tendens er tendensen til brud med begge de parlamentariske blokke og forsøget på at opbygge uafhængige klasse- og kamporganisationer og bevægelser som redskaber for det store flertals kamp imod den reaktionære krisepolitik. Det er bevægelser såsom M15, 'Occupy'-bevægelserne og andre folkelige organisationer og initiativer, bestræbelsen for at vinde ledelsen af fagforeninger og gøre dem til kamporganisationer og lignende skridt for at organisere og effektivisere massekampen.

På det parlamentariske plan tages også nye skridt til at opbygge en tredje og progressiv mulighed i forhold til de to EU-alternativer. Det er sket med betydelig succes som med Syriza i Grækenland, venstrefløjskoalitionen, der blev landets næststørste parti, eller i Frankrig med Front de Gauche (Venstrefronten). Også denne bestræbelse kan spores overalt.

Kampen mod finanspagten og euroen, der er en grundlæggende fejlkonstruktion, og kampen mod monopolernes EU, der søger at blive en imperialistisk verdensmagt, er en fælles kamp for alle Europas arbejdere og folk. Den retter sig ikke bare mod enkelte aspekter ved Den Europæiske Union, men søger at løsrive de enkelte lande fra euroen og traktaterne og træde ud af EU. Den sigter mod EU's opløsning som imperialistisk politisk og økonomisk union og som statsdannelse med egne institutioner, egen valuta, finanspolitik osv.

Danmark i krise, krig og union

Thorning-regeringen, som afløste ti års VKO-styre, er nærmest et skoleeksempel på, at EU-politikken er den samme, hvad enten den kaldes blå eller rød.

Ingen af blokkene fortæller vælgerne, hvilken politik de reelt har i sinde at gennemføre, men betoner populære sager for at vinde valgene. Derefter står den på EU's diktatpolitik.

Hverken VKO eller SRSF har været eller er i stand til at løfte Danmark ud af krisen, selvom begge har lovet det igen og igen. 'Ud af krisen' og 'fremtidssikring af velfærden' har været mantraet, mens krisen uddybedes, folk mistede deres arbejde og mange måtte gå fra hus og hjem – og stort set alle har oplevet reallønsfald, prisstigninger, øgede skatter og afgifter og en væsentligt strammere økonomi.

Thorning-regeringen blev valgt i forventning om – og den lovede – en helt anden politik end VKO. Det viste sig snart, at Thorning videreførte Anders Foghs 'aktivistiske' udenrigspolitik som trofast klient hos USA og NATO og med i forreste række, samtidig med at Danmark søger at være duks i EU, som Thorning-Schmidt har demonstreret det i den danske formandsperiode. EU's og euroens kriseløsninger er nu som før at tage fra den brede befolkning gennem omfattende sociale nedskæringer og give til banker, spekulanter og en grådig finanskapital. Derfor vil regeringen (og VK) heller ikke lade finanspagten komme til folkeafstemning, selvom et stort flertal af danskerne ønsker det.

Thornings erklærede politik er at 'overvinde krisen' og 'bevare velfærden', ved at danskerne skal arbejde mere. Det betyder at øge udbuddet af arbejdskraft og dermed øge presset på de arbejdende og konkurrencen om arbejdspladserne med det formål at sænke lønningerne. En forlænget arbejdstid skulle være alternativet til VK's nedskæringspolitik. Det har vist sig at være et supplement til denne. Arbejderne og ungdommen får lov til at betale ikke én, men mange gange..

I praktisk politik har SRSF-regeringen gennemført klassisk EU-nedskæringspolitik og videreført VK's 'reformer'. Samtidig har den øget skatter og afgifter, har dikteret reallønsnedgang

ved overenskomsterne og gennemfører nu trepartsforhandlinger med henblik på at få danskerne til at arbejde mere og længere. To fridage ser ud til at være i spil til at blive inddraget sammen med andre forværringer.

Den socialdemokratiske fagtop står til alvorlig afklapsning fra medlemmerne. Den har afsløret sig som et redskab for Thorning-regeringen og EU og ikke som medlemmernes talspersoner.

'Rød' og blå bloks nedskæringspolitik begrundes med at være nødvendig for at sikre velfærden mod hhv. 'ældrebryrden' og 'mangelen på arbejdskraft'. Begge dele er myter. Efterlønnen fik kniven, dagpengene er beskåret til to år og genoptjeningstiden fordoblet, og vi skal alle sammen arbejde mere, alt sammen med det argument, at der vil mangle arbejdskraft ('hænder') om nogle år, fordi der bliver færre danskere i den arbejdsdygtige aldre og flere går på pension. Tallene, som både VKO og SRSF har baseret sig på, er imidlertid forkerte: I 2020 vil de være flere og ikke færre personer på arbejdsmarkedet, viser den seneste statistik. Dermed er en del af begrundelsen for regeringens reaktionære og arbejderfjendske 2020-plan røget på gulvet.

Det vil ikke få den trukket tilbage. Der findes imidlertid midler nok til at stoppe nedskæringerne. Milliarder kan frigøres til velfærd ved at stoppe krige og militariseringen og trække Danmark ud af NATO, stoppe euro-tilknytningen og afslutte EU-medlemskabet, samt øge beskatningen af de rige.

Hverken blå eller 'rød' bloks politik duer, og også i Danmark er en bestræbelse på at finde nye veje og opbygge nye alternativer i gang.

Revolutionen er igen sat på dagsordenen

'Det arabiske forår' med folkeopstandene i Tunesien og Ægypten i begyndelsen af 2011, der fordrev hhv. Ben Ali- og Mubarak-diktaturet, var et udtryk for en folkelig reaktion på den kapitalistiske krise og den politiske undertrykkelse, som i de arabiske lande administreres af de pro-imperialistiske, undertrykkende regimer og diktatorer, som er bedstevener med USA og EU.

Disse folkeopstande rettede et slag mod den imperialistiske og racistiske

propaganda, som fremstiller de arabiske folk som tilbagestående, primitive og islamistiske. De vendte sig mod økonomisk og politisk undertrykkelse og krævede politiske, demokratiske og økonomiske reformer. Og de demonstrerede, at revolutionen er et spørgsmål, som ikke er taget af den historiske dagsorden, men fortsat er aktuelt i form af demokratiske, antiimperialistiske og socialistiske revolutioner.

Opstandene i Tunesien og Ægypten ansopred og gav inspiration til et nyt opsving i ungdommens og arbejderens bevægelse og bestræbelser i de øvrige arabiske lande, i Sydeuropa og det øvrige Europa og i mange andre regioner.

Revolutionen er sat på dagsordenen. På alle kontinenter.

Imperialismen handlede hurtigt imod de arabiske folkerevolutioner. Man søgte at kapre dem og de demokratiske processer i Tunesien og Ægypten, hvor et amerikansk støttet militærregime blev siddende. I de politiske processer støtter imperialismen og den arabiske reaktion (med Saudi-Arabien og de øvrige kongedømmer og emirater i front) islamiske partier og kræfter for at imødegå fremgangen for sekulære, progressive og revolutionære kræfter. I andre lande som Bahrain blev opstanden knust med militærmagt. I Libyen gik NATO i krigsalliance med islamister og forhindrede, at det libyske folk selv at tage sin skæbne i hænderne. Men ikke desto mindre fortsætter den revolutionære bestræbelse at være en drivkraft i alle de arabiske lande, som truer de provestlige regimer og de enevældige konger med undergang.

I EU og de europæiske lande er det en socialistisk revolution, der står på dagsordenen, og som forberedes.

En revolution med arbejderklassen som hovedkraft i spidsen for en alliance med alle progressive kræfter og lag, og ledet af det marxistisk-leninistiske kommunistiske parti i alliance med andre revolutionære og progressive partier og kræfter – med det perspektiv at skabe et socialistisk samfund med arbejderklassen i spidsen. Det vil sige at ekspropriere den herskende klasse og opbygge et system uden krise og krige, uden undertrykkelse og udbytning, uden diskrimination og racehad, med lige ret og lige værd for alle samfundets medlemmer.

Opbyg et folkeligt og revolutionært alternativ til 'rød' og blå blok

Arbejderpartiet Kommunisternes 5. kongres beslutter at partiet skal arbejde for at opbygge et folkeligt og revolutionært alternativ til de to parlamentariske blokke.

Hvori består dette alternativ?

En betydelig del af APK's agitation og propaganda har i længere tid – herunder et års tid med valgkamp op til folketingsvalget 15. september 2011 – fokuseret på at afsløre borgerskabets to parlamentariske 'alternativer' og deres 'kriseløsninger' og på at påvise behovet for et revolutionært alternativ og en revolutionær vej ud af krisen – herunder opbygningen af en front mod krise, krig og reaktion.

Dette har været kernen i partiets taktik i de seneste halvandet år, da det stod klart, at kampen om regeringsmagten stod i centrum for al dansk politik og at VKO's fald blot var et spørgsmål om tid. Det førte som bekendt under valgkampen til, at vi trak en markant skillelinje til hele den parlamentariske venstrefløj, ved at vi ikke anbefalede 'rød' blok og i stedet opfordrede til at stemme blankt.

Vi har grundigt – og i takt med de skiftende politiske og taktiske udviklinger – påvist, at VKO's nedskæringspolitik og S-SF's parole, 'Vi skal arbejde os ud af krisen', i bund og grund er samme arbejderfjendske og reaktionære krisepolitik for at redde kapitalismen på de arbejdendes bekostning.

At det i sidste ende drejer sig om at gennemføre den samme nyliberale EU-dikterede politik.

Vi kan konstatere, at 'rød' og blå bloks politik i forhold til EU – at integrere Danmark stadig dybere i eurozonen efter parolen 'EU er godt, mere EU er bedre' – har gjort Danmark til en ukritisk mønsterelev og agent for den stadig mere reaktionære og imperialistiske, aggressive union. Som EU-formandsland har Danmark spiller samme sorte rolle under Thorning i 2012 som under Fogh i 2004, selvom formandskabets politiske betydning er blevet kraftigt reduceret i den mellemliggende tid.

Thorning har nu uden nogen form for folkeligt mandat og i åben modstrid med den danske forfatning tilsluttet Danmark til finanspagten og 'for evigt' bastet og bundet Danmark til EU's reaktionære politik.

Fogh placerede som bekendt Danmark i den imperialistiske aggressions forreste linje som villig lakajnation for den amerikanske imperialisme. Den samme politik og den samme rolle fortsætter under Thorning og Søvnal.

Opgaven med at bygge et revolutionært og folkeligt alternativ er bare blevet endnu mere akut aktuel med 'rød' bloks valgsejr og Thorning-regeringens massive nyliberale EU-felttog mod arbejderne og det store flertal under påskud af at 'bringe velfærdssamfundet sikkert gennem krisen'.

For rigtig mange med forhåbninger om en anden politik med Thorning-regeringen er det en dyb skuffelse at konstatere, at den simpelthen fører 'blå' politik, af og til med lidt socialliberal 'rød' glasur.

Da SRSF-regeringen har dybe rødder også på den aktivistiske venstrefløj – og tilmed ministre med rødder i protesterne mod nedskæringer og krige – er det særligt desillusionerende at se, hvordan de som 'realpolitikere', ikke mindst SF og Enhedslisten, fører en helt anden politik og tilmed forsvarer deres 'reformer' (et nyt ord for reformisternes nedskæringer) med 'progressive' argumenter.

Økonomisk verdenskrise, skærpet eurokrise, skærpet kapitaloffensiv

Krisen i og for eurozonen og det integrerede Danmark er dyb, reel og akut. Det er grundlæggende set den samme økonomiske verdenskrise, der blev

udløst af spekulation og overophedet boligboom i 2007-08.

I EU og Europa er krisen blevet særlig dyb pga. euroen, der fra starten var en fejlkonstruktion. Det rammer med ødelæggende social kraft de svageste økonomier i eurozonen, som ikke har kunnet devaluere sig gennem en del af problemerne.

Euroen har skabt et EU med Tyskland som centrum og motor og med en stadig større periferi af udkantslande i Sydeuropa (Grækenland, Italien, Spanien, Portugal) og Østeuropa (de baltiske lande, Ungarn, Rumænien m.fl.) og tilmed i Vesteuropa (Irland og Island), der drømte om det globale nyliberale opsving og eventyret i EU, men som både i og uden for euroen oplever stadig større dybere sociale kløfter, hurtigt voksende armod og omfattende udvandrings (som bliver til social dumping, lønpres og grænseoverskridende kriminalitet i centrum-landene m.fl.).

Forsøget på at redde den fejlkonstruktion, euroen er, og få den til at fungere videre fører uundgåeligt til nye fejltagelser. Disse fejltagelser er profitable for finanskapitalen med alle bankpakkerne. Men euro-krisen overvindes ikke. Stadig flere lande bankes hen mod bankerot, mens befolkningerne tvinges ud i elendighed.

For grækerne er bankerot den bedste udvej. Et sammenbrud for euroen ses som en løsning for mange. EU som helhed befinder sig i en langvarig og temmelig udsigtsløs depression. 'Det tyske eksempel' vil ikke virke, fordi forudsætningerne ikke eksisterer i de øvrige eurolande.

De rige – krisens ophavsmænd – har generelt tjent styrtende på krisen, fordi de brede masser kan tvinges ud i dybere fattigdom med statsgælden og den tunge rentebyrde.

Lønforskellene mellem arbejder- og direktørlønninger er eksploderet og er tilmed større end før krisen.

Den skærpede krise er også en af årsagerne til, at EU nu ikke længere optræder som den 'progressive' supermagt, som SF i sin tid lovpriste. Den optræder

utilsløret som imperialistisk stormagt med de gamle kolonimagter Frankrig og UK i spidsen som gale krigsherrer i Libyen og også i forhold til Syrien, og ikke bare som USA's temmelig vrangvillige partner.

Danmark er i forreste række sammen med både USA-imperialismen og EU-imperialismen – den tjenstvillige 'mønsterelev', der for at sidde med ved og få krummerne fra de stores bord beredvilligt ofrer soldaterblod, sit humanitære image og mellemfolkelig solidaritet.

Arbejderklassens vej: Lad de rige betale krisen!

APK har konsekvent fastholdt, at arbejderne og det store flertal, som ikke har det fjerneste ansvar for den kapitalistiske krise, heller ikke skal betale den. De rige, kapitalen, må betale for krisen.

Vi har bl.a. påvist, at f.eks. stop for dansk krigsdeltagelse, beskatning af de multinationale selskaber (indbefattet Mærsk og olien) og af de skattebegunstigede og forkælede rige, kapitalisterne, samt en stærk reduktion af det kommunale og statslige bureaukrati kan flytte snesevis af milliarder til gavn for velfærd til alle.

Det er imidlertid en kendsgerning, at Danmark er bundet til euroen og den nyliberale politik i en sådan grad, at sådanne simple indgreb bliver næsten umulige. Blandt andet derfor står de kapitalistiske regeringer, uanset farve, over for at måtte gennemføre nedskæringer og reformer, der gør ondt på almindelige arbejdende mennesker.

VKO var gået i stå med gennemførelsen af deres nedskæringsreformer på grund af stadig mere massiv folkelig modstand, ikke mindst i 2006-2007. Derfor har Thorning og Co. fået chancen for endnu en gang at bevise, at socialdemokrater er bedre til at gennemføre borgerlig politik end de borgerlige partier – som historien viser det.

Kapitalen, dens stat og dens partier udvikler sammenhængende strategier for at redde kapitalismen gennem krisen, først og fremmest ved at lade arbejderne og det store flertal i det egne land og i andre lande betale. Lønned-

gang, forringelser på de sociale budgetter, dårligere skole- og uddannelsesvæsen, ringere sundhed, oprustning, lov og orden og krige er en del af dette program. Kapitalismens overlevelse som system er altid hovedmålet.

Kapitalen håber på et liv efter krisen, og et nyt opsving. Derfor gælder det om at 'redde Danmark gennem krisen', eller for SRSF 'at styre velfærden sikkert gennem krisen', som også blå blok kaldte nedskæringerne.

Gammeldags reformister og venstre-socialdemokrater erklærer, at 'der er penge nok', og derfor behøver arbejderklassen ikke at blive flået til skindet, derfor skal 'alle være med til at bære deres del'. Tankegangen er, at efter krisen vil det kapitalistiske 'velfærdssamfund' fortsætte, og det kan blive endnu bedre. Derfor udarbejder de alle mulige 'vækststrategier' for at skabe arbejdspladser og for at redde kapitalismen; især håber de på grøn vækst.

De overser oftest, hvor dyb den kapitalistiske stats krise egentlig er, eller at reserverne er sat over styr med Bankpakke 1-5 og andre tiltag for at redde røven på kapitalen.

Derfor bliver det mest ved snakken om grøn fremtid. I nutiden tages alle metoder i brug for at forstærke udplyndringen af de arbejdende: reallønsfald, øgede skatter og afgifter, ringere pensioner og overførselsindkomster, hævet pensionsalder og øget arbejdstid.

Arbejderklassens vej: Den socialistiske revolution!

Det viser sig, at der kun er to veje gennem krisen: kapitalens og arbejderklassens. Reformvejen er blevet nedskæringsvejen, og 'reform' betyder i dag, som alle ved, nedskæringer. Var reformer tidligere sociale forbedringer og fremskridt, og i de gamle reformisters opfattelse skridt på vejen til socialismen, består 'reformerne' nu i at skruede gamle reformer, arbejdernes vundne resultater baglæns. Reformisterne er blevet nedskæringsfolk, velfærdsslagtere.

Den gamle reformisme er havnet i en blindgyde. Der er ikke plads til den i det brutale nyliberale EU, i dagens kapitalisme og imperialismen. 'Socialliberalisme' – krummer til de fattigste,

plastre på de åbne sår – er, hvad EU-kapitalen vil tillade.

Den anden reelle vej – arbejderklassens vej – er den socialistiske revolution.

Forståelsen for de antagonistiske modsætninger og de to hovedklasser under kapitalismen og kampen mellem dem er systematisk afsvækket gennem årtier, på trods af at klassekampen, ikke mindst borgerskabets klassekamp mod arbejderne, er så synlig som nogensinde og er blevet det endnu mere under krisen, sammen med klasseforagten og klapjagten på syndebukke, fremmede, bistandsmodtagere osv.

Doktrinerne om at 'vi er alle i samme båd' og 'vi har alle fælles interesser' forkyndes over en bred front. Også de utopiske reformister skjuler systematisk de faktiske klasseforhold og realiteterne om det kapitalistiske samfund, indbefattet krisen, for at lancere deres grønne og andre varianter af en forbedret kapitalisme som udveje af krisen.

Det er på tide at genopdage klasserne og klassekampen!

Det er vigtigt at påvise, at klassekampen faktisk udkæmpes hver dag, at klasserne har forskellige strategier, forskellige aktionsprogrammer, og at 'Lad de rige betale krisen' er arbejderklassens program over for 'rød' og blå bloks reelt identiske EU-program.

Kapitalismetilhængerne har en to-fase-plan: 1. Igennem krisen ved at 'alle' – dvs. arbejderne – betaler, og 2., derefter bliver det hele bedre.

Men taktik og strategi hænger sammen. Vores program for at lade de rige betale krisen er et kampprogram for arbejderklassen og dens allierede imod kapitalen – ikke et program for, at kapitalismen skal overvinde sin krise, eller for en forbedret kapitalisme.

Derfor må APK integrere ideen om socialismens og revolutionens nødvendighed, og den må gennemsyre vores tænkning og arbejde på alle felter.

Grundlæggende er den nuværende periode en periode for forberedelse af revolutionen, opbygning af de kræfter, der skal vælte kapitalismen og opbygge det socialistiske samfund.

Den parlamentariske venstrefløj tager

ikke, eller kun meget nødtigt, ordet socialisme i deres mund.

Trotskyer og revisionister som 'KP' (og deres forbillede, det græske KKE) bruger det hele tiden, men det er som en tom formel, en rød klud, der svinges med, et lurvet propagandafremstød for dem selv, evt. som valgkampsvaremærke – det har ingen sammenhæng med den konkrete klassekamp, med en revolutionær taktik og strategi.

Derfor må vores parti også udvikle en alsidig agitation og propaganda ikke bare for, hvad et socialistisk samfund er, og hvordan det kan se ud i Danmark, men også for vejene dertil og nødvendigheden af revolutionen.

Massekamp – ikke blokkamp

Hvor borgerlig og reformistisk politik fokuserer på valgene, folketingsrepræsentation og regeringsdannelse og parlamentarisk magt som vejen til politisk forandring, fokuserer de revolutionære kræfter ikke på den parlamentariske vej, men sætter hovedfokus på udløsningen og organiseringen af klassekampen og massekampen.

Vores opgave er at skabe stadig større forståelse for, at kampen mod krisenedskæringer, reaktion og krig ikke kan vindes gennem folketinget. Et nyt socialistisk samfund kan ikke blive til på Christiansborg. Med andre ord er det ikke nok bare at bekæmpe blå blok, der må også kæmpes mod 'rød' blok, og de skadelige illusioner om både parlamentarisme og kapitalisme hos dens støttepartier må afsløres og afvises.

Vores opgave er således at få slået fast, så det fører til handling og massekamp, at hverken blå eller 'rød' krisepolitik duer, at det grundlæggende er det samme, og at en anden politik, arbejderklassens politik, og et revolutionært alternativ til de to parlamentariske blokke må opbygges, uden for parlamentet, selvom det også kan have parlamentariske elementer.

Det revolutionære og folkelige alternativ

Det revolutionære alternativ består i

1. *Den fortsatte udvikling af arbejderklassens og det store flertals politiske program for kampen mod kapitalens kriseoffensiv, for at lade de rige betale krisen, mod EU og finanspagt, mod de imperialistiske krige.*

2. *Opbygningen af kampfronten mod krise, krig og reaktion på basis af arbejderklassen og dens allieredes kampprogram, og i særdeleshed omkring dens hovedkrav.*

Fronten er den reelle styrke for massekamp på klassekampens forskellige felter, enkeltvis eller samlet, formaliseret – hvilket må tilstræbes – eller ej.

Fronten vil bestå af progressive og

revolutionære partier og organisationer, folkelige bevægelser, faglige organisationer, ungdomsorganisationer, enkeltsagsbevægelser og komiteer osv.

Fronten manifesterer sig i givne konkrete situationer med større eller mindre styrke, oftest som svar på kapitalens angreb – fra sociale nedskæringer eller faglige kampe til udløsningen af nye krige.

3. *Udviklingen af faglige organisationer og folkelige bevægelser som klassekamporganisationer*

Situationen i den kgl. danske fagbevægelse er katastrofal for arbejderne – 'verdens værste fagbevægelse', der til forskel fra tilmed de andre reformistiske og socialdemokratiske fagforeninger i EFS (ETUC) ikke lader sig presse til at

imødegå EU's finanspagt med dens nyliberale bindinger og implicite (og EU's eksplicite) angreb på de faglige organisationer.

OK 2012 viste fagbevægelsens totale forræderi. Den gik ind for reallønsfald og vil nu ved trepartsforhandlingerne lægge op til længere arbejdstid.

At afsløre og bekæmpe de forræderiske ledere og deres rådne politik er en absolut nødvendighed for, at der kan blive ændringer af nogen art. Fyr LO-toppen!

Folkebevægelsen mod EU er en rigtig vigtig del af fronten og den folkelige modstandskamp, nu gennem næsten 40 år. Den har været med til at sikre vigtige folkeafstemninger og vigtige nej'er – og undergraves og forskelsbehandles derfor systematisk af de borgerlige partier og den borgerlige propaganda.

Vi støtter Folkebevægelsens sunde, grundlæggende linje som den bredeste folkelige samling mod EU. Vi afslører alle de (parti)sekterske splittelsesforsøg efter Juni-bevægelsens bortgang: promovningen af Dansk Folkeparti og Liberal Alliance som 'EU-modstandere'.

Antikrigsbevægelsen er efter tre store krige i dette århundrede – Afghanistan, Irak og Libyen – og med udsigten til krig mod Iran

og/eller Syrien, og med Israels fortsatte krig mod palæstinenserne – så svag som nogensinde.

Det på trods af, at danskernes modstand mod de imperialistiske krige og besættelser er blevet stærkere. Nej Til Krig, der kunne mobilisere titusinder i antikrigsbevægelsens start, er blevet en skygge af sig selv, som ikke vil og ikke formår at skabe den nødvendige bredde og synliggørelse af krigsmodstanden. En ny stærk og bred antikrigsbevægelse må opbygges, og det er en opgave, som kun kan gå for langsomt.

Der eksisterer *en stadig voksende fascistisk, nazistisk og 'nationalkonservativ' fare* (a la Breivik) med en stadig trussel om højreorienteret terror. Samtidig foregår en militarisering af alle aspekter af

samfundslivet. Overvågningssamfundet bliver stadig mere omfattende, og tendensen hen imod politistaten er umiskendelig. Offensiven fra højre kommer også til udtryk i den fortsatte udbredelse af racisme og fremmedhad og en fortsat umenneskelig flygtninge- og asylpolitik. Disse udviklinger søges imødegået gennem en hel stribe initiativer og organisationer, som må støttes og styrkes, samtidig med at der må skabes en langt bedre forståelse for de uhyggelige perspektiver i dem.

Op til og under klimatopmødet COP15 i København 2009 markerede *en ny klimabevægelse* sig, som påviser, at profitjagten – kapitalismens hoveddrivkraft – og afmontering af klima- og miljøkrisen er uforenelige størrelser, og at kampen for vedvarende energi og afvikling af fossil energi og A-kraft står højt på den globale dagsorden. Det må sikres, at klimabevægelsen bliver en del af kampfronten mod krise, krig og reaktion, af det revolutionære alternativ.

Der findes også talrige andre organisationer og initiativer, som må støttes og styrkes, talrige kampe, som må kæmpes – fra kampen for at kunne leve i 'Udkants-Danmark' og kampen for ordentlige skoler, daginstitutioner, uddannelser osv. til kvindernes kamp for ligestilling og frigørelse og meget mere.

Det er APK's opgave at udvikle en konkret politik i forhold til alle disse bevægelser og organisationer.

Generelt kæmper vi for, at folk orga-

niserer sig, for at styrke proletariske organisationer og styrke det proletariske aspekt i folkelige og græsrodsbevægelser og forjage borgerskabets egentlige agenter.

Vi slås for, at bevægelserne går til venstre og udvikler sig til kæmpende klasseorganisationer.

Mange af disse kampe er fælles kampe på tværs af landegrænser. APK arbejder for at udvikle den internationale solidaritet og et folkeligt og progressivt kamfællesskab mellem krigsmodstandere, EU- og euromodstandere, klimaaktivisme – og særligt arbejdspladserne og progressive faglige organisationer imellem. Ikke mindst er det en vigtig opgave i forhold til udviklingen i EU og Europa som helhed samt Nordafrika og Mellemøsten.

4. Styrkelse af partiet og dets ledende rolle

Det er svært at vinde fremgange i den daglige kamp uden et stærkt kommunistisk parti. Det er umuligt at sikre sejren for arbejderklassen og revolutionen og opbygge et socialistisk samfund uden et sådant parti, der er i stand til at spille den ledende rolle i arbejderklassens kamp, til at organisere og målrette den.

Det er APK's mål at blive dette parti, den danske arbejderklassens revolutionære kommunistiske parti. Socialismen opnås ikke gennem en beslutning af et flertal i folkettingen. Den opnås ved at opbygge en tilstrækkelig styrke uden for folkettingen til at omstyrte den nuværende kapitalistiske stat og den herskende klasses magt.

Også derfor er APK's hovedfokus ikke på at sikre sig parlamentarisk repræsentation i folketing og kommunalbestyrelser, der er ekspeditionskontorer for EU's traktatfæstede nyliberale politik.

Parlamentarisk repræsentation er et underordnet spørgsmål, et taktisk spørgsmål. Det er ikke ligegyldigt; det er vigtigt at kunne benytte folketinget og en repræsentation som en talerstol for at rejse arbejderklassens og folkets krav og politik.

Det er således heller ikke APK's drøm at opnå parlamentarisk repræsentation som APK. Vi ønsker parlamentarisk repræsentation i folketinget og lokalt, men det kan ske gennem valgalliancer og under ingen omstændigheder ved at gøre partiet til et redskab for parlamentarisk politik – sådan som alle de øvrige partier i og uden for folketinget ønsker.

Partiets hovedopgave i denne periode er at vinde en ledende og organisatorisk forankret rolle i arbejderklassens organisationer og masseorganisationerne. Det er at spille en afgørende i opbygningen af fronten mod krise, krig og reaktion, så den kan sættes i bevægelse som en samlet og slagkraftig styrke imod kapitalens offensiver og for arbejderklassens og dens allieredes politik og krav.

Dette er nødvendigt for at bryde det dødvande i massekampen, som SRSF-regeringen og den fejlanbragte støtte til den har afstedkommet.

Nej til finanspagten – en nyliberal håndfæstning

APKs 5. kongres fordømmer på det kraftigste det flertal af unionsglade europolitikere i SRSF-regeringen og den tidligere VK-regering, som sammen blokerer for at EU's nyliberale finanspagt sendes til folkeafstemning, før folketinget beslutter at tiltræde den.

Finanspagten er ikke en mindre aftale. Den er, designet til at binde deltagerlandene til en nyliberal politik til evig tid til fordel for monopolerne og finanskapitalen – og mod arbejder-

nes og det store flertals interesser. Det er en regulær nyliberal håndfæstning, som vil eliminere den sidste rest af selvstændighed i dansk økonomisk politik – og dermed i dansk politik.

At regeringen og et flertal i folketinget afviser at høre folket i en så afgørende sag afslører ikke bare deres udemokratiske karakter, som ligner EU's – den afspejler også frygten for at danskerne skal sige nej endnu engang.

For danskerne har allerede afvist

finanspagten – eller en tilsvarende politik – med Nej'tet til Maastricht i 1992 og Nej'tet til euro'en i 2000. Og et stort flertal af danskerne vil efter alt at dømme sige nej igen, hvis de fik muligheden.

En sådan reaktionær og udemokratisk traktat har ingen gyldighed. Kan den ikke forkastes i stemmeboksen, kan den forkastes på gaderne. Det er en fælles kamp for arbejderne og folkene i alle EU- og eurolande.

Hverken 'rød' eller blå blok For et folkeligt og revolutionært alternativ

Et udspil til en platform

Arbejde og velfærd til alle – social genopretning!

- For en 35 timers arbejdsuge!
- Fordobling af dagpengeperioden! 4 års dagpengetil Halvering af optjeningstiden til 26 uger!
- Nej til nyliberale reformer af førtidspension, fleksjob og kontanthjælp!
- For en SU til at leve af! Nej til forringelser af de sociale ydelser!
- En pensionsalder fra de 60! En folkepension til at leve af!
- For et gratis sundhedsvæsen! For gratis tandpleje!

Skab produktion og arbejdspladser! Stop massefyringerne!

- Flere hænder til det offentlige! Stop for nedskæringerne på daginstitutioner, skoler, uddannelse, sundhed, ældrepleje og sociale ydelser!
- Byg flere, bedre og billigere boliger! Sæt gang i miljørigtig produktion!
- Stop udflytningen af produktionen! Stop social dumping!

Stop for rådne OK-aftaler og trepartsforhandlinger

- Nej til reallønsfald, fjernelse af fridage, tempoopskruning og anden udpining af arbejdskraften!
Hverken nedskæringer eller øget arbejdstid!

Stop skattelettelserne til de rige, beskat dem!

- Beskat de multinationale virksomheder! Stop bankpakker og andre tilskud til kapitalen og støtte til storlandbruget!
Drop de kostbare privatiseringer og udliciteringer! Skær ned på voldsapparatet, bureaukrati og kontrol!

Folkeafstemning om finanspagten! Stop monopolernes eurostat!

- Nej til EU's arbejderfjendske nyliberale traktater

Stop klimasnak uden handling! Omstilling til vedvarende energi nu!

- Stop for CO2-kvotehandelen! Udfasning af fossile brændstoffer, nej til a-kraft! Nej til gmo-afgrøder!
Stop militær og krige – de største miljøsyndere.

Stop kriminaliseringen af politisk, social og faglig kamp!

- Afskaf terrorlovene, lømmelpakken og andre særlove, der har undergravet danskernes retssikkerhed! Stop ACTA!

Ja til mangfoldighed –

Aktiv kamp mod racismen og den fremvoksende højreekstremisme og fascisme!

- Forbud mod fascistiske og nazistiske organisationer, virksomhed og propaganda

Nej til imperialismens krige og besættelser!

- Stop militariseringen af alle aspekter af samfundslivet!
- Stop krig og besættelser af Afghanistan, Irak og Libyen! Stop krigstruslerne mod Syrien og Iran!
 - Ud af Afghanistan NU!
 - For et frit og uafhængigt Palæstina: Boykot Israel!
 - Stop Nato! Danmark ud af Nato!

Al forandring kommer nedefra

- For en kæmpende fagbevægelse! Fyr LO-toppen!
For slagkraftige folkelige organisationer!! Sæt kampvillige folk i ledelserne!

Fælles kamp mod kapitalen – Lad de rige betale krisen!

Fælles kamp i EU: Ud af monopolernes EU! Opløs unionen! Opgiv euroen!

International solidaritet i arbejderne og folkenes kamp!

Udtalelse fra APKs 5. kongres

Nej til øget arbejdstid og flere nedskæringer! Nej til 2020-planen!

SRSF-regeringen har barslet med en såkaldt 2020-plan, der skal udstikke en politik for en lang kommende årrække. Den lover arbejdspladser og fornyet vækst – men den konkrete plan vil ikke holde - lige så lidt som alle andre forsøg på langsigtet planlægning under kapitalismen altid slår fejl. For uroen, ustabiliteten og kriserne i de kapitalistiske samfund vælter planerne hver eneste gang. Og de kapitalistiske politikere er

ude af stand til at forudse de kriser, der lurder lige om hjørnet.

Derfor er landtidsplanerne og målsætningerne simpelthen propaganda-virksomhed med bestemte formål. Det er løftepolitik for en ukontrollerbar fremtid.

Regeringsplanen vælter allerede på, at det ikke vil lykkes at sikre en årlig vækst på over 2 pct. Det er ikke engang sket andre højkonjunktur, og dansk økonomi befinder sig nu i en langvarig depression, som ikke bliver mindre af bindingen til euroen og EU.

Med en påstand om at der vil mangle arbejdskraft i 2020 skal planen overbevise en stadig mere skeptisk befolkning om, at mere arbejde vil føre til vækst, skabe arbejdspladser og 'sikre velfærd'. Men også denne forudsætning er forkert. Der vil simpelthen ikke være færre på arbejdsmarkedet i forhold til i dag.

I stedet for at fokusere på at skabe jobs og nye arbejdspladser, fokuserer SRSF på at sende regningen for krisen og den fejlslagne krisepolitik med massiv støtte til banker og finanskapital over på de arbejdende, der for længst har betalt for meget – og holde kapitalen og dens profiler fri.

Regeringen følger EU's nyliberale forskrifter og finanspagten til punkt og prikke: Det betyder faldende realløn, fyringer i den offentlige sektor, nedskæring på nedskæring og højere skat-

ter og afgifter for det store flertal. Velfærdsmassakrer i stedet for at 'velfærdens reddes'

Regeringen vil i stedet for at skabe jobs her og nu og i den kommende tid øge udbuddet af arbejdskraft med længere arbejdstid, højere pensionsalder, halveret dagpengeperioder og en stribe andre nedskæringsreformer med katastrofale sociale konsekvenser. Indbefattet en skattereform med den tunge ende nedad.

Hensigten er at øge konkurrencen om jobbene, øge løntrykkeriet og sænke lønningerne væsentligt – og dermed forringe levevilkårene for de mange.

Den socialdemokratiske fagtop arbejder for at opfylde regeringens sociale ønsker. Den afsluttede OK2012 med reallønsfald, og er nu parat til at se på øget arbejdstid i den ene eller anden form ved trepartsforhandlingerne. Den er åben for det hele: afskaffelse af fridage og andre måder til at arbejde en time mere om ugen, som SSF lancerede som modsætning til VKO's nedskæringspolitik.

Vi har fået og vil få mere af det værste fra dem alle.

APK opfordrer til modstand mod 2020-planen og alle dens reaktionære elementer. Vi opfordrer til at stoppe Thorning og Co's nyliberale felttog og til at stoppe trepartsforhandlerne!

**Tag kontakt med
Arbejderpartiet Kommunisterne**

apk@apk2000.dk

eller via en af bogbutikkerne:

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Følg med på

www.kpnet.dk

www.apk2000.dk

